

ved disse Betragtninger givne almindelige Standpunkt har Udvalget forment, at der kun bør afviges i saadanne Tilfælde, hvor der kan paavises en saa at sige haandgribelig Feiltagelse eller Forglemmelse, idet de faktiske Forhold, der have paavirket Lovens Regler, væsentlig foreligge paa en anden Maade, end man ved Lovens Bedtagelse havde Die for.

Ud fra det angivne Standpunkt har Udvalgets Flertal (Breinholt, Carstensen, Goos, Hansen, Mourier-Petersen, Strandkov) ment, at burde tilraade Thinget at forkaste de under Folkethingets Behandling tilkomne Bestemmelser i § 1, 2det Punktum og i §§ 2—4, Bestemmelser, imod hvilke Sindenrigsministeren ogsaa har udtalt sig. Der foreligger ikke for noget af disse Punktets Bedkommende de Betingelser, som Flertallet mener at maatte kræve for at gaa med til at ændre Lovens Bestemmelser. Maalbestemmelsen i Loven, hvorefter der regnes til Halesfimmens Bagrod — ikke dens Bagrand — maa man vedblivende fastholde som rigtig og til Forholdene svarende. At der dernæst ved noget af de i §§ 2—4 ommeldte Punkter skulde være gaaet ud fra urigtige Forudsætninger om de faktiske Forhold, derfor foreligger der os intet Bevis. Hvad særlig angaar det i § 3 omhandlede Punkt, vedkommende Kvit Havn med Indløb, ere de forskjellige Henvendelser fra Beboere i omliggende Egne, der ere tilstillede Thinget, modstridende og efterlade i hvert Fald en Uvisshed, der gjør os det umuligt paa det foreliggende Grundlag at anbefale en Ændring i Loven. For disse tre Paragrafers Bedkommende stiller Sagen sig derfor saaledes for Udvalgets Flertal, at Spørgsmaalet om de i dem indeholdte Ændringer i Loven maa udskydes til en Revision, der kun bør ske paa Grundlag af fuldstændig sikke Oplysninger om Forholdene. Den samme Betragtning har medført, at vi ikke stille Forslag med Hensyn til forskjellige, i det foreliggende Lovforslag ikke berørte Punkter,

som af Medlemmer i Udvalget ere blevne fremdragne som trængende til Ændring. Vi kunne vel med Hensyn til nogle af disse finde det mere eller mindre sandsynligt, at en Ændring er ønskelig. Men det sikke Grundlag savne vi. Derimod have vi fundet det naturligt ifølge de Betragtninger, som have været de bestemmende for os, at der i dette Lovforslag optages en udtrykkelig Bestemmelse om, at Fiskeriloven skal forelægges Rigsdagen til Revision, naar en saadan Tid er forløben, som man antager tilstrækkelig til at samle alle fornødne Erfaringer. Vi have ment, at Tiden passende kunde sættes saaledes, at Revisionen senest skal ske paa den i 1892 sammentrædende ordentlige Rigsdag. En saadan Revisionsparagraf, der ikke findes i den gjældende Fiskerilov, vilde indeholde den Indrømmelse, vi mene det forsvareligt at gjøre ligeoverfor de Ønsker om Forandringer i Loven, der have fundet Udtryk i de nævnte Bestemmelser i Lovforslaget.

Med Hensyn til den af Regjeringen foreslaaede, nu i Lovforslagets § 1, 1ste Punktum, indeholdte Bømpelse i Fiskeriloven for Øresundsfiskeriets Bedkommende maatte Udvalgets Flertals Stilling ifølge det ovenfor angivne Standpunkt blive en anden. Til Grund for denne Bestemmelse ligger nemlig Hensynet til, at det ved Fiskerilovens Behandling er blevet glemt at tage tilbørligt Hensyn til det i Øresund bestaaende og ved selve Lovens § 1 hjemlede Fællesfiskeri for Danske og Svenske. Det faktiske Forhold er her vitterligt. Burde dette paavirke Lovens Forbud i § 56, var der ingen Grund til at udskyde Oprettelsen af den stedfundne Forglemmelse.

Udvalget erkjender nu vel, at Billighed taler for, at Forbudet i Fiskerilovens § 56 af Hensyn til den Frihed, de svenske Fiskere nyde, lempes for de danske Fiskere i Øresund, indtil det maatte lykkes at opnaa den Lighed mellem Danske og Svenske, som alene vilde fyldestgjøre fra Fiskerilovens Standpunkt, nemlig at begge Parter undergives de samme Indskrænkninger. Ud-